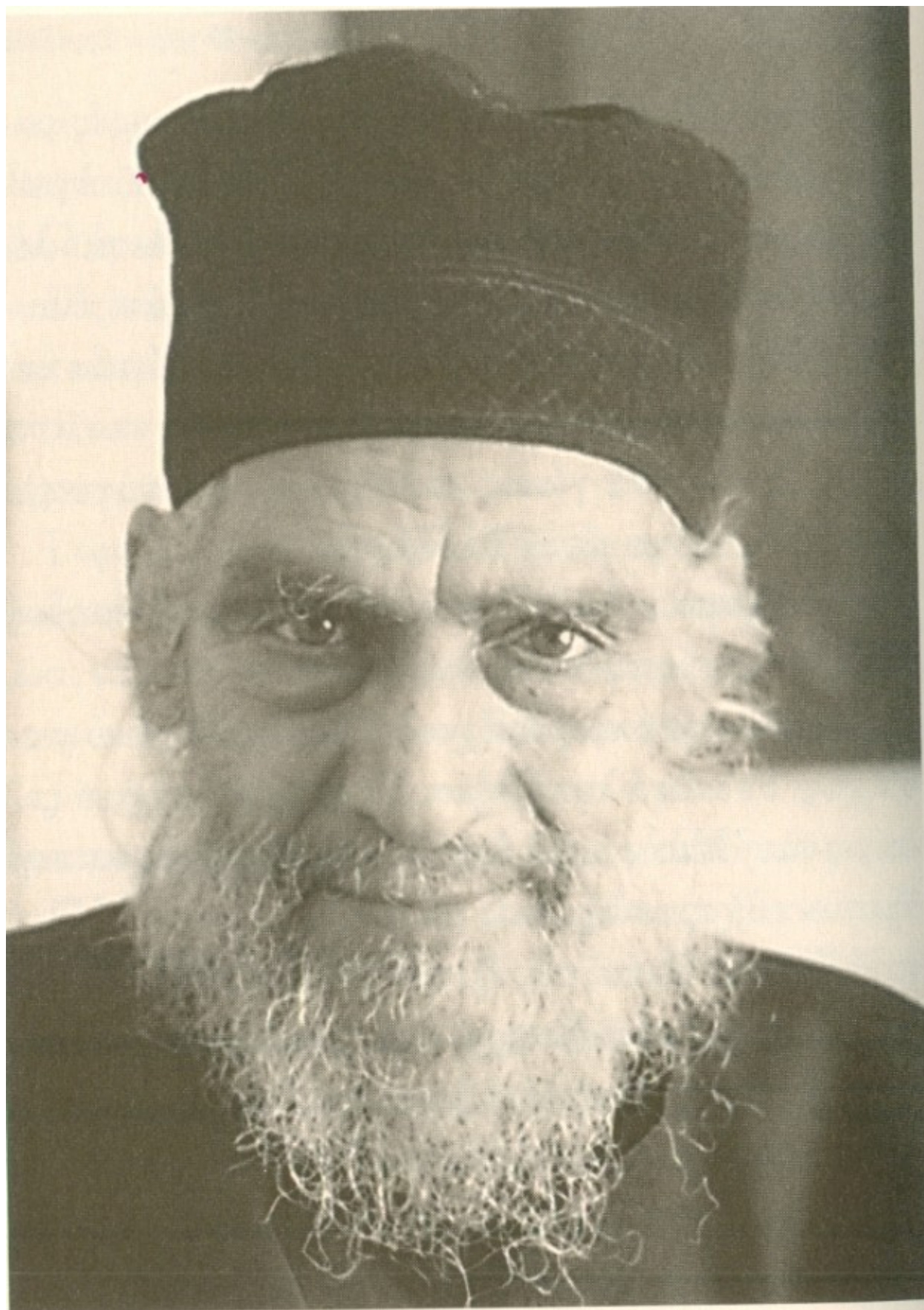

26 Αυγούστου 2013

Γέρων Σάββας Καψαλιώτης- Μου είπε «ζούμε στον καιρό του Αντίχριστου, εγώ δεν θα τον προλάβω, εσύ όμως θα τα ζήσεις αυτά».

[Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Θεολογία και Ζωή](#)

Ὁ γέρο-Σάββας

ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΡΑΚΟΒΑΛΗΣ.

Ο γέρων Σάββας

«Διότι το να έχει κανείς επίγνωση του αληθινού Θεού είναι όλες οι αρετές μαζί» Σοφία Σολομώντος

Ένας άλλος κάτοικος αυτής της περιοχής, της Καψάλας, ήταν και ο γέρο-Σάββας.

Ήταν ψηλός, γύρω στο 1.90, μελαχρινός πού είχε ασπρίσει και αδύνατος. Όταν τον γνώρισα πρέπει να είχε γύρω στα 70 χρόνια ζωής. Ελαφρά καμπουριασμένος και όταν ήταν κουρασμένος έσερνε λίγο το πόδι του. Όταν τον έβλεπες έλεγες μέσα σου «τί λεβεντόγερος είναι αυτός». Πραγματικά τον θαύμαζα για την λεβεντιά του και την ανδρεία του. Ήταν Κρητικός.

Τα κουτσομπολιά της περιοχής του καταλόγιζαν σαν μειονέκτημα ότι είχε αλλάξει πολλούς τόπους, σαν μοναχός και αυτό δεν ήταν καλό σημάδι. Όμως εγώ του είχα μία μεγάλη συμπάθεια πού μου την ανταπέδιδε και αυτός.

Ο π. Παΐσιος μου είχε μιλήσει γι' αυτόν με πολύ καλά λόγια, αλλά δεν ήταν μόνον αυτός ο λόγος πού τον συμπαθούσα. Ήταν αυτός ο ίδιος, ή λεβεντιά του, ή αρετή του, ή χάρις πού αναπαυόταν πάνω του και του έδιναν μία γλυκύτητα.

Οπότε περνούσα από το κελί του, σπάνια βέβαια, με καλοδεχόταν και μου μιλούσε.

Απ' όλες τις κουβέντες του, θυμάμαι κυρίως μία, πού τυπώθηκε στο μυαλό μου εξ αιτίας της βεβαιότητας, με την οποία μου την είπε. Είπε «ζούμε στον καιρό του Αντίχριστου, εγώ δεν θα τον προλάβω, εσύ όμως θα τα

ζήσεις αυτά». Δεν πολύ χαμπάριζα τότε για τον Αντίχριστο. Αργότερα έμαθα περισσότερα και αργότερα εκτίμησα το βάρος της κουβέντας.

Το γεγονός όμως πού μ' έκανε να τον θαυμάσω ακόμα περισσότερο και να υποπτευθώ τον μεγάλο πνευματικό πλούτο πού έκρυβε μέσα στην ψυχή του, την δόξα της ψυχής του δηλαδή, θα σας το διηγηθώ αμέσως παρακάτω.

Πλησίαζε ή 15η Αυγούστου. Ή εορτή της Κοιμήσεως της Θεοτόκου. Όλο το Άγιον Όρος εόρταζε, από άκρη σ' άκρη. Το περιβόλι της Παναγίας τιμούσε, δοξολογούσε, χαιρόταν την προστάτιδα του, την Παναγία.

Σ' όλα τα μοναστήρια γινόντουσαν αγρυπνίες προς τιμήν της Παναγίας. Δεν υπήρχε μοναχός, δεν υπήρχε άνθρωπος πού να μη συμμετέχει σ' αυτή την πανήγυρη. Ετοιμαστήκαμε κι εμείς να κατεβούμε στο μοναστήρι, όπου ύπήγετο το κελί, για να πάρουμε μέρος στην αγρυπνία.

Εκείνη τη μέρα λοιπόν μ' έπιασε εμένα ένας φοβερός πόλεμος. Φοβερός για μένα, για τα μέτρα μου. Για τούς πατέρες πού ήταν προχωρημένοι θα ήταν ίσως... αστείος. Για μένα όμως ήταν κάτι πού μ' έφτασε στα όρια μου... Πώς ήταν: Ξαφνικά γέμισε το μυαλό μου από σκέψεις. Αν δηλαδή μια συνηθισμένη μέρα υπήρχαν για παράδειγμα 2-3 σκέψεις στο μυαλό μου το λεπτό, ας πούμε, ξαφνικά έγιναν 100-200 σκέψεις. Με μια μεγάλη ταχύτητα, ή μία πίσω από την άλλη σπρώχνονταν να χωρέσουν, πίεζαν αφόρητα, ή μια τραβούσε από τη μια μεριά, ή άλλη από την άλλη. Δημιουργούσαν σύγχυση στο νου, πράγμα πού επιδείνωνε την πίεση. Επί πλέον όλες αυτές ήταν αρνητικές σκέψεις, κακές σκέψεις, άσχημες σκέψεις, πού όλες με προέτρεπαν να μην πάω στην αγρυπνία. Τα έχασα! Τί ήταν αυτό;... Σκεφτείτε τώρα να συμβαίνει το εξής: Κάποιος φλύαρος, πονηρός, κακός και ύπουλος να μιλάει συνέχεια κολλημένος στο αυτί σας. Να σχολιάζει τα πάντα γύρω σας, ανθρώπους και καταστάσεις με τέτοια διάθεση. Προσπαθείς να τον αντικρούσεις, να βάλεις τα πράγματα σε κάποιο λογικό πλαίσιο και αυτός να μην σου δίνει σειρά να μιλήσεις. Σε βομβαρδίζει ακατάπαυστα. Γρήγορα σε πιάνει πονοκέφαλος και αθυμία.

Κι αν βέβαια ήταν κάποιος άνθρωπος, φεύγεις μακριά του, ησυχάζεις και ηρεμείς μετά από κάποια ώρα. Τί μπορεί να κάνει κανείς όμως, όταν δεν μπορεί να απαλλαγεί από αυτό το φλύαρο, κακό, άσχημο στόμα; “Όταν αυτή ή κατάσταση σε ακολουθεί και στο κρεβάτι σου; Όταν αυτή ή κατάσταση κρατήσει τρεις-τέσσερις μέρες συνέχεια;... Πρόσθεσε τώρα πάνω στα προηγούμενα και το γεγονός ότι για πρώτη φορά αντιμετώπιζα τότε τέτοιες καταστάσεις. Ήταν ένας νοητικός πόλεμος. Πόλεμος με τις σκέψεις. Ο «πόλεμος των λογισμών», όπως τον ονομάζουν οι ορθόδοξοι μοναχοί.

Γνώριζα ότι δεν ήταν ό εαυτός μου. Προσπάθησα ν’ αντιδράσω. Προσπάθησα να τις διώξω! Κανένα αποτέλεσμα, μάλιστα έγιναν και πιο έντονες. Λες και τις ερέθιζα.

Προσπάθησα με την ευχή! Εύρισκα μεγάλη αντίσταση και γρήγορα, αδύναμα, υποχωρούσα και καμπτόμενος σταματούσα.

Ήμουν αδύναμος. Δεν μπορούσα ν’ αντιδράσω! Σχεδόν δεν πίστευα σ’ αυτό πού μου συνέβαινε.

Ο ησυχαστής πού με φιλοξενούσε, με μια ματιά πού μου έριξε, με κατάλαβε.

- Μαζεύτηκε το μελίσι, μου είπε χαμογελώντας. Για να δούμε, θα κάνεις υπομονή;

Όντως ήταν σαν μελίσι αυτές οι σκέψεις, γιατί «δάγκωναν» και... πονούσαν.

Δεν μπόρεσα να κοιμηθώ το βράδυ, γιατί το κακό συνεχιζόταν, και ή προσευχή μου γινόταν μηχανικά, χωρίς εσωτερική συμμετοχή.

Το πρωί το κεφάλι μου πονούσε. Ή αϋπνία είχε μειώσει τις δυνάμεις μου και είχα πια ένα γερό πονοκέφαλο. Νόμιζα ότι το μυαλό μου θα ξεβιδωθεί από τη γρηγοράδα, το στρίμωγμα και το αλλοπρόσαλλο των σκέψεων.

Το απόγευμα κατεβήκαμε στο μοναστήρι, όπου μας παραχώρησαν ένα δωμάτιο να ξεκουραστούμε λίγες ώρες πριν την αγρυπνία. Ξάπλωσα μεν, αλλά δεν μπόρεσα να ησυχάσω το νου μου.

“Άρχισε ή αγρυπνία και μπήκα στην εκκλησία πτώμα από την κούραση, το κακό συνεχιζόταν και καθώς ή κούραση μεγάλωνε εγώ γινόμουν όλο και χειρότερα.

Ο γέρο-Σάββας συμμετείχε κι αυτός στην αγρυπνία. Ήταν μοναχός πολλά χρόνια, “έμπειρος και προχωρημένος στα πνευματικά”, όπως μου είχε πει ο π. Παΐσιος. Ήρθε και με πλησίασε χαμογελώντας στο στασίδι όπου ήμουν σωριασμένος. Αγαπιόμασταν και χάρηκα πού τον είδα.

- Τί γίνεται, πώς πάει ο αγώνας; ρώτησε.
- Δύσκολα, γέροντα, είπα.

Καθώς έσκυπα να του φιλήσω το χέρι, το τράβηξε και μου έδωσε μία χαϊδευτική καρπαζιά στο κεφάλι. Τί έγινε; Πώς διαλύθηκε ή καταιγίδα; Πώς σκόρπισαν τα σύννεφα; Πώς έγινε τέτοια γαλήνη; Τί χαρά και ανακούφιση ήταν αυτή; Πού χάθηκαν όλες αυτές οι σκέψεις; Πώς σταμάτησαν έτσι ξαφνικά; Τί καρπαζιά ήταν αύτη; Τί θεία δύναμη κρυβόταν σ’ αυτό το ροζιασμένο

χέρι;

Σήκωσα το κεφάλι μου ξαφνιασμένος και τον κοίταξα όλος χαρά.

- Άντε πάμε να ψάλλουμε λίγο, μου λέει και τον ακολούθησα χαρούμενος στο ψαλτήρι. Καθίσαμε δίπλα-δίπλα και ψάλλαμε στην Παναγία μας. Ένοιωθα τόσο άνετα, τόσο όμορφα, τόσο γλυκά δίπλα του. Με είχε σκεπάσει για λίγο με τις πνευματικές του φτερούγες.

Ανάμεσα στα ψαλσίματα μου είπε:

- Μη φοβάσαι, σε πειράζει ο δαίμονας. Δεν έχει δύναμη. Έμενα τί μου έκανε σήμερα! Το πρωί έκανα καθιστός κομποσκοίνι. Μου έφερε έναν ελαφρύ ύπνο και τον είδα να με κοροϊδεύει. “Όρμησα πάνω του να τον διώξω και έφυγε. Καθώς έφευγε τον ρώτησα από πού είσαι; Από το Ικόνιο, από το Ικόνιο φώναξε και χάθηκε. Εκεί από τη Μικρά Ασία. Είχαν πολλούς

ειδωλολατρικούς ναούς εκεί. Ξύπνησα μετά και τον άκουγα πού φώναζε μέσα από το ρουμάνι, άλλοτε σαν ζώο, σαν γουρούνι, σαν... παράξενος, όλο αγριάδα. Για να μας φοβίσει το κάνει, να σταματήσουμε την προσευχή. “Όμως δεν έχει δύναμη, μόνο ψευτοφοβέρες κάνει από μακριά. Τον έχει δεμένο ό Θεός. Δεν τον αφήνει ελεύθερο, αλλιώς αυτός θα μας σκότωνε, θα μας έκανε κομμάτια.

Μη φοβάσαι, μας προστατεύουν ή Παναγία και οι Άγιοι.

Τί να φοβηθώ;... Έπλεα σε πελάγη χαράς!... Δέ μου είχε μόλις προ ολίγου ό γέροντας αποκαλύπει την πνευματική του δύναμη; Δέ με γλύτωσε απ’ αυτό τον μπελά; Δεν έδιωξε μακριά μου το δαίμονα; Εγώ χαιρόμουν πού ό Θεός μου αποκάλυψε έναν ακόμη αληθινό μοναχό.

Καθώς προχωρούσε ή αγρυπνία, μπήκαν άλλοι άνθρωποι μεταξύ μας και χωρίσαμε με το γέροντα. Έβγαλα την αγρυπνία κανονικά από ‘κει και ύστερα.

Μετά την αγρυπνία ξεκουραστήκαμε, και το πρωί όταν ξύπνησα, ό γέρο-Σάββας είχε φύγει από το μοναστήρι για το ησυχαστικό κελλάκι του.

Αυτό το ελαφρό χτυπηματάκι στο κεφάλι, έμοιαζε τόσο με αυτά πού μου έδινε ό γέρο-Παΐσιος πού σχεδόν αυτόματα χους συσχέτισα τούς δύο τους.

Βέβαια ή «ένταση» της Χάριτος του γέροντος Παΐσιου, όπως την βίωσα εγώ, ήταν πολύ μεγαλύτερη. “Όμως ποιος μου λέει ότι αν ό πνευματικός κίνδυνος, ό πνευματικός αγώνας πού αντιμετώπιζα, ήταν πιο μεγάλος, ποιος μου λέει ότι δεν θα ανταποκρινόταν και σ’ αυτό με μεγαλύτερη χάρη και ό γέρο-Σάββας;

Αλλά τί σημασία έχουν όλα αυτά; Είναι σαν να κοιτάς δυο ουρανοξύστες πού χάνονται στα βάθη του ουρανού και να προσπαθείς να μαντέψεις ποιος είναι ψηλότερος.

Καλλίτερα ας φροντίσουμε να οικοδομήσουμε πνευματικά την δική μας ψυχή.

Ο Θεός έχει πολλούς κρυμμένους Άγιους πού, όταν υπάρχει ανάγκη, τούς φανερώνει για να βοηθήσουν τον κόσμο.

Την ευχή σου να έχουμε όλοι μας γέροντα Σάββα, τώρα πού φαίνεται να βρίσκεται στην πόρτα μας ο Αντίχριστος. Αμήν.

Ο Απόστολος Παύλος μιλώντας για τον αντίχριστο λέγει:

«... ό αντικείμενος και υπεрайρόμενος επί πάντα λεγόμενον Θεόν η σέβασμα, ώστε αυτόν εις τον ναόν του Θεού ως Θεόν καθίσαι, άποδεικνύντα εαυτόν ότι εστί Θεός... ου εστί η παρουσία

κατ ενέργειαν του σατανά εν πάση δυνάμει και σημείοις και τέρασι ψευδούς... ίνα κριθώσι πάντες οι μη πιστευσαντες τη αλήθεια, αλλ' εύδοκήσαντες εν τη αδικία». (Β' Θεσ., κεφ. β')

BIBLIOΓΡΑΦΙΑ. ΑΘΑΝΑΣΙΟΣ ΡΑΚΟΒΑΛΗΣ. Η ΕΡΗΜΟΣ ΤΗΣ ΚΑΨΑΛΑΣ. 2013

Πηγή: apantaortodoxias.blogspot.gr